

hostům; dle § 26 hon. zák. jest honebním hostem, kdo se vykáže honebním lístkem a vykonává honitbu ve společnosti neb se svolením majitele honitby v jeho honebním obvodu.

Stanovil-il honební výbor podmínku, že nájmece honitby smí vykonávat honitbu pouze s domácím zájemníky, porušil tím právo nájemce v § 25 hon. zák. zaručené, vykonává honitbu hosty.

Další podmínkou, že »se honitba může znovu propachtovati, když by se místní pachtýř přestěhoval jinam a neměl zájmu na honitbě«, odnímá se nájemci v předpokládaném případě nabyté právo na vykonávání honitby z důvodu, který není žádným zákonným předpisem uznán, přičemž se opět nesprávně mluví o místním pachtýři.

Žal. úřad proto právem zrušil rozhodnutí okresního správního výboru a dražební pronájem honitby ze dne —.

Pokud stížnost uvádí, že honební výbor mohl pronajmouti honitbu z volné ruky a při tom smluviti bližší podmínky výkonu honitby s nájemcem, sluší podotknouti, že v daném případě nešlo o pronájem honitby z volné ruky, nýbrž veřejnou dražbou.

Jakmile se však honební výbor rozhodl pro pronájem v dražbě, nelze připustiti podmínky a výkon dražby, přičítací se zákonným předpisům obsaženým jednak v honebním zákonu, jednak v dražebním řádu.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1807.

Dávka z přírůstku hodnoty: * Také převody stavebních parcel již zastavěných nepodléhají dávce z přírůstku hodnoty, jsou-li splněny všechny předpoklady stanovené v bodu 4. odst. 2 § 1 zák. ze dne 30. března 1920 č. 209 Sb.

(Nález ze dne 2. ledna 1923 č. 20.269/22.)

Prejudikatura: Boh. 1210 adm.

Věc: Frant. a Františka K. v Č. B. (adv. Dr. Zdeněk Uhlíř z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím zemského správního výboru ze dne 1. února 1922 byla zamítnuta stížnost manželů K. do plat. rozkazu zem. inspektorátu ze dne 12. dubna 1921, kterýmž jim předepsána byla dávka z přírůstku hodnoty 23.445 K 40 h z převodu domu čp. — v Č. B. dle kupní smlouvy ze dne 27. ledna 1920.

Ve stížnosti do tohoto plat. rozkazu domáhali se st-lé osvobození od dávky vzhledem k ustanovení zákona ze dne 30. března 1920 č. 209 Sb. Žal. úřad nepokládal však tento požadavek dle znění cit. zákona za opodstatněný: zákon za podmínek blíže uvedených osvobozuje prý pouze převod stavebních parcel. Dle tržové smlouvy ze dne 27. ledna 1920 nebyla předmětem převodu stavební parcela, nýbrž dům čp. — v Č. B., ovšem že spolu se stavební parcelou, na které stál.

Převod domu prý však nepožívá osvobození od dávky z přírůstku hodnoty; na tom nemůže ničeho měniti okolnost, že dům byl později

zbourán a že na jeho místě byla provedena novostavba, ustanovení § 1 č. 4 cit. zák. jednající pouze o převodu stavebních parcel nesmí prý býti jakožto ustanovení výjimečné vykládáno extensivně.

Stížnost rozhodnutí tomuto vytýkající nezákonnost pokládá nss za důvodnou.

Dle § 1, odst. 2 č. 4 zák. ze dne 30. března 1920 č. 209 Sb. o přechodných daňových výhodách pro stavby nepodléhají převody stavebních parcel v letech 1920 a 1921, jichž bude v celé jejich výměře použito ke stavbám podle tohoto zákona, co do přírůstku dávkám z přírůstku hodnoty nemovitosti.

Co rozuměti jest stavbou podle tohoto zákona, vychází z úvodní věty § 1, odst. 2 uved. zákona, jenž s poukazem na § 1 č. 1, 2, 3 zákona ze dne 28. prosince 1911 č. 242 ř. z. poskytuje výhody blíže uvedené novým stavbám, stavbám domů s malými byty, dále přístavbám a nástavbám, které se v letech 1920 a 1921 započnou a stavebně dokončí.

Osvobozuje-li zákon od dávky z přírůstku hodnoty také převody stavebních parcel, jichž se použije k přístavbám a nástavbám, nelze pochybovati o tom, že má na mysli nejen parcely nezastavěné, nýbrž i parcely již zastavěné, tudíž i takové, jichž se použije po zbourání stavby na nich se nalézající k nové stavbě ve smyslu § 1 č. 1, odst. 2 b) zákona z 28. prosince 1911 č. 242 ř. z., dle něhož kladou se za určitých předpokladů novým stavbám na roveň také stavby na pozemku dříve již zastavěném, splní-li se další podmínka zákona, že se stavba započne a dokončí ve lhůtě zákonem stanovené.

Názor, že ustanovení bodu 4. odst. 2. § 1 cit. zákona platí i pro převody stavebních parcel zastavěných za dalších předpokladů v ustanovení tom vytknutých, vyslovil nss již nálezem svým ze dne 11. března 1922 č. 2113, Boh. 1210 adm., na jehož odůvodnění se dle § 44 j. ř. poukazuje.

Vycházeje z mylného výkladu bodu 4. odst. 2. § 1 zákona ze dne 30. března 1920 č. 209 Sb., nezabýval se žal. úřad otázkou, zda jsou splněny veškeré ve zmíněném předpisu zákona stanovené předpoklady pro osvobození od dávky z přírůstku hodnoty a nezjistil nebo se nevy-slovil o tom, zda bylo převedené stavební parcely použito v celé její výměře ke stavbě a zda stavbu na ní provedenou jest pokládati za stavbu, na kterou se vztahuje zákon z 30. března 1920 č. 209 Sb. se zřetelem na předpis § 1 zákona ze dne 28. prosince 1911 č. 242 ř. z., tato neúplnost řízení bylo způsobena mylným právním nazíráním žal. úřadu a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss pro nezákonnost.

Č. 1808.

Administrativní řízení: O poměru dvou rozhodnutí téhož úřadu v téže věci.

Legionáři: Podmínky přiznání charakteru legionáře a řízení při tom.

(Nález ze dne 3. ledna 1923 č. 20.229/22.)

Věc: Ing. Antonín Š. v P. (adv. Dr. K. Bergmann z Prahy) proti ministerstvu národní obrany (min. místotajemník Dr. Jos. Pešout) o přiznání charakteru legionáře.